

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΞΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀντί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ καπετάνιος ἔδωσε στὴ Ρόζα τὰ κιάλια του.

— Κιττάξτε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, καὶ πῆστε μου, διακρίνετε κανένα ἀπὸ σας ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ καράβι;

— Ἡ Ρόζα πήρε τὰ κιάλια καὶ κίτταξε. Δὲν διέκρινε ὅμοιο τίποτε τὸ ἔξωπο.

— Κιττάξτε, κίτταξτε, καλύτερα, τῆς εἶπε ὁ καπετάνιος.

Ὁ Λαμπιρὴς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του ἦσαν κρυμμένοι καὶ δὲν φαινόταναν. Μὰ γιὰ μιὰ στιγμή τὸν παρότρυνε ἡ περιέργεια καὶ πρόβαλε στὸ κατώστρωμα τοῦ καριόβι, γιὰ νὰ δῆ τί γίνεται.

— Αὐτὸ ξάτισε στὴ Ρόζα γιὰ νὰ τὸν διακρίνῃ.

— Ὁ πατέρας!... φώναξε ἔντρομη. Πάνω στο πλοῖο αὐτὸ εἶν' ὁ πατέρας.

Ὁ Λούζης τράβηξε μηχανικὰ τὸ πιστόλι του.

Ὁ καπετάνιος τὸν εἶδε.

— Μὴν ἀνησυχίε, τοῦ εἶπε. Ἐξέτρωξέ τους πῆρανε κίβλο, πῶν κρύβουν νὰ βροῦνε μπροστὰ μας. Δὲν θὰ μᾶς πιάσουν λοιπὸν καὶ φτερά νὰ ζήνουν.

Γρήγορα— γρήγορα ὁ καπετάνιος διάταξε τοὺς ναύτες του ν' ἀνοίξουν ὅλα τὰ πανιά καὶ νὰ ἀνοίξουν στὸ πέρασος. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐτοιμασία ἔγινε μέσα σὲ μερικά λεπτά. Καὶ καθὼς φερούσε δυνάτος ἀέρας, ἡ εἰσαγγελιστρίας φτερούργισε σὴν γιάφω; μαζωγὰ ἀπ' τὴ Νάξο...

Τὸ ἄλλο καράβι ἀκολούθησε ἔξωπο.

— Ἦταν περὶτὸ πιά νὰ κοῦ δωντια οἱ ἐπιβάτες.

Ὁ Λαμπιρὴς εἶχε βγεῖ στὸ κατώστρωμα καὶ κίτταξε! φροντισμένος ἀπὸ ὄργη τὴν ἀόσσιας μεταξὺ τὸν δυὸ πλοῖων ποὺ μεγάλωνε ὀλοένα. Χαιρονομοῦσε κ' ἔκανε σὴν τρελλός...

Τὸ κινηγιτὸ αὐτὸ κράτησε ὄμορ.

Με τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἡ Ρόζα, τρομαγμένη, βουβή, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, κίτταξε τὸ καράβι ποὺ τοὺς κινηγοῦσε. Συγχρόνως ἡ σκέψη τῆς πετοῦσε στὸν Ἄνδρεια. Τί εἶχε γίνει ὁ ἀγαπημένος τῆς; Νάξε ἐπιβίωσεται τάχα στὸ βασιτοῦ γιὰ τὸν Πειραιᾶ ἢ βολέωσαν ἀκόμη στὸ νησί;

— Ἀρχισε τώρα νὰ νυχτώνη...

Ὁ ἀέρας δυνάμωσε περισσότερο.

Ψιὴ βροχὴ ἔδερνε τὸ πλοῖο...

Καὶ τὸ κινηγιτὸ ἐξακολουθοῦσε πάντα, μὲ τὴν ἰδια λύσσα, μὲ τὴν ἰδια μανία...

Σε λίγη ὥρα τὸ σκατάδι τῆς χειμωνιάτικης νύχτας ἀπλώθηκε πάνω ἀπ' τὸ πέρασος.

Τὸ πλοῖο ποὺ τοὺς κινηγοῦσε, δὲν φαινότανε τώρα.

Ἡ Ρόζα κατέβηκε στὴν καμινὰ τοῦ καπετάνιου κ' ἀρχισε νὰ κλαίη. Εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιὰ ἕναν ἄνθρωπο καὶ πλήρη τὴν ἀγάπῃ τῆς αὐτὴ ἀκριβὰ, μὲ χίλια βράσανα, μὲ τόσα χτυποκάρδια καὶ τόσα μαρτύρια! Τί περισσότερο εἶχε κάμει ἀπὸ τίς ἄλλες κοπέλλες; Τὸ μόνο τῆς σφάλμα, τὸ μόνο τῆς ἀμώμητο, ἦταν τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε δὲν εἶχε πλοῖον. Μὰ τί εἰσήμενε αὐτὸ; Ἄν ὁ Γαλάξης εἰσέκοι τὴν ἡσυχία ποὺ τοῦ χρεμαίονταν γιὰ νὰ ἐργασθῇ, ἂν ἐξασφάλιζε τὴν προστασία τοῦ πατέρα τῆς, θὰ δημιουργοῦσε ἕνα ζηλευτὸ μέλλον. Γιατί λοιπὸν νὰ εἶνε τόσο ἀνένδοτος ὁ πατέρας τῆς;

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ γλιστρήσῃ κρυφὰ στὸ κατώστρωμα καὶ νὰ πῆσῃ στὴ θάλασσα. Τί τὴν ἤθελε πιά τῆ ζωῇ;

Ἄμηνος οἱ καταγεγραμμοὶ αὐτοὶ δὲν θὰ συνεχίζονταν ἀπ' τὸν πατέρα τῆς καὶ μετὰ τὸ γάμο τῆς μὲ

τὸν Ἄνδρεια; Ἦταν λοιπὸν προτιμότερος ὁ θάνατος. Μὰ τὴν συγκρατοῦσε ἀκόμη στὴ ζωὴ ἡ ἀγάπη, ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ αἰσιόνοταν γιὰ τὸν Ἄνδρεια, ὁ πόθος νὰ τὸν ξαναδῇ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

— Ἄν ἀποκτενοῦσε, ἡ Λαμπιρὰνα θὰ τρελλανότανε ἀπ' τὴ λύπη τῆς...

Τὴ στιγμή αὐτὴ μίτηξε στὴν καμινὰ ὁ Λούζης. Μόλις εἶδε τὴ Ρόζα νὰ κλαίη, κάθησε πλάι τῆς στὸν παρὼ μωσαϊμαδένιο καναπῆ, τῆς ἔπιασε τὰ χεῖρα καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ τὸ Θεο, δεσποινίς, μὴν κόνετ' εἶσαι! Πάρτε νὰ κλαίτε. Δὲν διατρέχουμε ἄλλοτε κανένα κίνδυνο πιά. Τὸ καράβι ποὺ μᾶς κινηγοῦσε, τὸ ξεφύγαμε...

— Κι' ὁ Ἄντρεᾶς; φώτισε ἡ Ρόζα.

Ὁ Λούζης ἔνοιωσε τὴν καρδιὰ του νὰ σφίγγεται. Τί εἶχε ἀπογίνει ἀλήθεια ὁ Ἄνδρεᾶς; Μολαταῦτα, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ Ρόζα, τῆς εἶπε:

— Ὁ Ἄντρεᾶς; Νὰ δῆτε ποῦ θὰ τὸν βροῦμε στὸν Πειραιᾶ. Θὰ μίτηξε στὸ βασιτοῦ, θὰ φτάσῃ ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μᾶς καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ...

— Κι' ἂν δὲν σιμῇ αὐτὸ ποῦ λέτε, κύριε Λούζη;

— Δὲν εἶνε δυνατόν. Πάντως σὰς ἐπιδοχοῦμαι νὰ ξεαναγοῖσω στὴ Νάξο καὶ νὰ τὸν βροῦ. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι!...

Μὰ ἡ Ρόζα δὲν παρηγοροῦτανε.

Κι' ὅσα κ' ἂν τὴν παρηκάλεσαν νὰ πλαγιάσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ, δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη νύχτα. Σκεφτοῦσαν τὸν Ἄνδρεια κ' ἐκλαίγε... Τὸν φανταζότανε νεκρὸ, ὁ ἐκνευρισμὸς τῆς τὴν ἔβαλε νὰ σκεῖται τὰ πῶν τροχάκια τῶν πραγμάτων...

Κοντὰ τῆς χαρωνῇ, ἔσφιξε τὴν ἔσφρα τῆς στὸ λαμποῦ τῆς καὶ βγήκε στὸ κατώστρωμα. Ἐκεῖ ἀπ' τὸν κατεπάνω ποῦ τρεξε νὰ τὴν χωρετήσῃ καὶ νὰ τὴν καθυποχάσῃ, κανένας ἀπ' τοὺς δυὸ φίλους τοῦ Γαλάξη δὲν ἦταν ἐκεῖ. Κοιμημένοι ἀπ' τίς περιπέτειες τῆς προηγουμένης, ὁ

Λούζης κ' ὁ Ἄλκιος κοιμόντουσαν.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ πλοίαρχος, ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸ πέρασος. Τὸ καράβι ποὺ μᾶς κινηγοῦσε, δὲν φαίνεται πουθενὰ. Ἀποκτετῆζανε, μ' ἄλλους λόγους, καὶ γυρισίανε στὸ νησί. Τὸ περιμένω δὴ αὐτὸ. Δὲν πᾶνεται εἰκόλια ἡ εἰσαγγελιστρίας, διάολε!...

Ἡ Ρόζα ἔριψε μιὰ ματιὰ γύρω καὶ δὲν εἶδε πραγματικῶς πουθενὰ τὸ ἄλλο καράβι.

— Ἐνας μονὰκι κίνδυνος ὑπάρχει, ἐξακολουθεῖ ὁ καπετάνιος. Νὰ τρελεγαφῆσουν, γυρίζοντας στὴ Νάξο, στὴ νησιὰ ποὺ θὰ βροῦμε μπροστὰ μας, νὰ μᾶς πιάσουν. Μά, ἔγνοια τους... Δὲν σκεφτοῦμαι ν' ἀράξω σὲ κανένα λιμάνι, μ' ἄκομα ἄλλαξα καὶ τὸν κανονικὸ δρόμο ποὺ παίρνουν τὰ πλοῖα γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐτσι θ' ἀργήσωμιε λίγο, μὰ θὰ φτάσωμιε ἐκεῖ ποὺ θέλωμιε, χωρὶς ἐνοχλήσις.

— Καὶ στὸν Πειραιᾶ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ρόζα.

Ὁ πλοίαρχος χαμογέλασε πονηρὰ.

— Καί ποῖος σὰς εἶπε, δεσποινίς πὼς θὰ πιάσουνε στὸν Πειραιᾶ; Ἄμ' δὲν εἶμαι δὴ τόσο χάνος! Ὁ ἀράξομιε τὴ νύχτα, στὸ Φάληρο ἢ στὸ Πασαλιμάνο... Μποροῦμιε, ἂν θέλωμιε, νὰ πάμε καὶ στὸ Λαῖοιο...

— Κι' ὁ Ἄντρεᾶς; Ὁ Ἄντρεᾶς; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ρόζα.

— Θὰ τὸν βροῦμιε, δεσποινίς, μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν εἶνε βελόνι νὰ χωθῇ ἕνας ἄνθρωπος!...

(Ἀκολουθεῖ)

— Γιὰ τὸ Θεο, δεσποινίς, μὴν κόνετ' εἶσαι!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» «Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ» Ἡ βιβλιοθηκὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀθιδῶν ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἰδιο γέο.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CHARLES VILDRAC

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

Ο Φάβιος παράωσε άργά και νοητικά τό γυνεφό έπανορόφο τον στον ύπνορήν και, σαν μετανοιομένοσ, πού ελεε πάει έκει, διευθίνθηκε πρós τό μεγάλο σαλόσι. Στάθηκε ένα δευτερόλεπτο μπρός στην πόρτα του κι έφοριξε μία ματιά μέσα, ενώ τό χείλι του έκανε έναν άδικοτο μορφασμό άηδίας.

— Έπειτα άναστήναξε, ψηθοίζοντας :
— Μία και ήθημα, άξ μπούμε μέσα !..
Και, προσπαθώντας νά δώσει στο πρόσωπό του, πρόσχαρη έκφραση, προχώρησε στο φωτοπλημμυρισμένο σαλόσι, το όποιο ή άτιμώταρα ήταν φορτωμένη από άρώματα και μέσα στο όποιο οι προσκεκλημένοι φιλοσοφούν άδιάκομα σαν σπουργίτια..

Η οικοδόσοια, γεμάτη φτιασίδια, μόλις τόν είδε, έτρεξε πρós αυτόν και τού έτεινε τό δάχτυλό της πού τό σκέπαζαν τά μεταλλάνια των δαχτυλιδιών της γιά νά τό φιλήσει. Έπειτα τού έλεε πώς θά ήταν έρωτευμένος, γιατί φαινόταν θλιμμένος. Μά ό Φάβιος τής άπάντησε κάπως άπότοια :

— Όχι, κυρία μου, δέν είμ' έρωτευμένος... Μού πονάει άλλάς τό στομάχι μου..

Απομακρύνθηκε άτ' αυτήν και άποφεύγοντας τούς χαιρετισμούς, τής χειραφίει και τής άτελειότες φίλαρες, διευθίνθηκε πρós μι γωνία τής σέρας, μισοκρυπτή και ήσση. Μά έξαφνα είδε έκει την δεσποινία Μαϊύ Ξυρταϊύ, ή όποια, καθισμένη νοητικά σέ μία πολτρόνα, έκανε μηχανικά άέρα με τή βεντάλια.

— Ω! τού φώναξε ή όμοία Άμερικανίς, βλέποντάς τον. Έκάντε πολλά καλά πού ήρθατε έδώ, αγαπητέ φίλε... Έτσι θά υποόσο νά κοινοεινάσω άποψε με κάποιον χωρίς νά πλήξω..

Ο Φάβιος θέλησε νά δικαιωτηρηθί, μά ή Άμερικανίς έξαικολούθησε μελαγχολικά :

— Βλέπετε, φίλι άδελόγαρη... Άποστρέφομαι τά πάντα και τούς πάντας. Τό είναι άλλωστε από πρós όλίγον σέ όλους τούς πρόσκαλεμένους, κυρίους και κυρίες, πού θέλησαν νά μού κρητισουν συντροφιά... Φευγάτε, τούς είπα. Είναι στενοχωρισμένη... Τό είναι μάλιστα καθαρά στο βαθύν ντή Μιγελοτά, ό όποιος μ' έπληητε έξαιρητικά.. Στ' αλήθεια, μά τρομερή πλήξις, άτ' την όποια υποόφορο κι άτ' την όποια έζρω πώς έσπεφέρετε έπίσης, με πονάει μόλις βροκόμακα κοντά τους και δέν με άφίνει παρά όταν τούς άφίνο... Δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά νά μιλούν γιά τή μετροπότη τάς και τή ματαιότητα τούς..

Ο Φάβιος κινήσε έπιδομασιακά τό κεφάλι του. Ελεε συνδέσει φίλικά με τή Μαϊύ Ξυρταϊύ γιατί ήξερε πώς κι ό διού τούς ύπερφαρ από την ίδια άρρωσטיα, ή όποια προσβάλει τούς έξαιρητικά πολιτισμένους άνθρώπους, την πλήξι.

Αχομυλώντας τό πηροδι του στο χέρι του, με τά μάτια καθισμένα στο σαλόσι, όπου παρήλιναν ή κυρίες με τής πλούσιες τουαλέτες και οι κούροι με τά φράκα, ψηθίσε :

— Άιτόι δέν ύποόφονου... Δέστε τους πώς γελοιοδν... Βροκόμακα την έντυχία τής ζωής, ψηθοίζοντας καλαμποχία ό ένας στο αϊτό τού άλλου... Φλερτάρον, μεροκό έρωτευόντα ή μάλλον νομίζον πώς έρωτευόντα... Άπολαμβάνουν τό χέριμα, την ήδονή, τά σπός, τής διασκεδάσεις, τή φιλολογία και κοινοεινάζον μεταξύ τους γιά όλ' αϊτά... Κι' έσείε κι' έγώ, τά έχοιμε γνωρίσει όλ' αϊτά. Η άπογοήτεσις όμως μās έκκυριεσε γρήγορα, γιατί δέν έχοιμε τό κεφάλι μας άδειουό σαν τά δικά τους... Άλλοιμοιο όμως, γιά νά μην έχοιμε κι' έμεις τό κεφάλι μας άδειουό, τό κενο άπλόνηται τόρα γινομα με τρομακτικόδ..

— Ναι... ναι... ψηθίσε ή κι' Ξυρταϊύ. Γνωρίσαμε όδες τής σαναησής τής ζωής... Η καρδιά μου, τό μυαλό μου, ή σόρα μας έχόρτασαν άτ' αυτές... Τί μās μένει τόρα νά κάνομα :..
Μία μακρύν σισπη έπακολούθησε μεταξύ τους.

Η βεντάγια τής νέας γυναικας Ξανάρχισε νά κινήται σαν φερό άποκαμιομένο.

Ο Φάβιος Ξαπλώθηκε στην πολτρόνα του και, καθισμένος τά μάτια του στο γυθόσι, ψηθίσε άφορημένα :

— Τί μās μένει νά κάνομα :..
— Αϊτό σκέπτομα κι' έγώ, άπάντησε ή όμοία Άμερικανίς. Κακοισθημα σισπη έπακολούθησε μεταξύ τους, και τό διάστημα τής όποιας ό Φάβιος στρομοφορίζε μέσα στά δάχτυλά του τό γάντια του..

Έξαφνα, σκόδοντας άποκαοιστικά πρós την Άμερικανίδα, τής έλεε :

— Άκοούστε... Θα σάς κάνομα μία πρότασι... Δέν την κάνομα στη γυναικα, αλλά στη φίλη... Στη φίλη με την άνωτερη άντίληψη, την όποια έκτιμο και καταλαβόμα, όπως με καταλαβαίνε κι' αϊτή... Η ζωή έγινε γιά μās πλήξις... Άξ άποκαοισίμομα λοιπόν νά πεθάνομα... Μά γιά νά είνε ό δάντος μās μία χαρά, άκαταλαμμένη από κάθε μετάνοια, γιά νά μην έχοιμε άμφιβολίες άν άδειάσομα έντελώς τό ποτήρι τής ζωής μας, σάς προτείνομα νά πεθάνοιμα. Έπειτα

από ένα χρόνο ακριβώς από σήμερα... Έτσι θα Ξαναίνομα νά περνάνε μία φορά άκόμη ή τέσσερες έποχές τού έτους... Και άξ προσπαθήσομα νά ήξοιμα όσο τό δυνατόν πώ έντονα αυτούς τούς δόδεκα μήνες πού μās μένομα άκόμη... Νά τούς ήξοιμα προκάντον με τά μάτια μας, με τά καλλιεργητικά μας μάτια, τά όποια παροδόν και ήξοιμα νά βλέπον άκόμη... Άξ φύγοιμα άτ' τό Παριόσι... Άξ πάμε ν' άντικρύσοιμα μία φορά άκόμη τής μακρινής θάλασσας, τά αϊώνια χιονία των βρηλών βοιωτών, τούς άνθισμένους κάμπομα και τούς τόπους πού τούς φλογίζει ό ήλιος..

» Άξ φύγοιμα, άξ φύγοιμα, ό φίλη μου, άξ φύγοιμα χωρίς έπιστοφή, άξ πάμε σέ άλλες πολιτείες, σέ άλλους ούρανομα και σέ άλλους άνθρώπομα, ός όταν νά έλθη ή ήμέρα την όποια έμεις διαλέξαμα γιά τό θάνατό μας.

» Άξ σαναμνήσοιμα μάλιστα ότι δέν θα πεθάνοιμα παρά μακρύν από δω σ' ένα χωρο από σήμερα... Άξ τρέξοιμα γρήγορα πρós την άπολόγρωσι μας...»

— Ναι... ναι... φώναξε ή Μαϊύ Ξυρταϊύ... Άξ φύγοιμα και άξ πεθάνοιμα !..

Την άλλη μέρα έφεγγαν κι' ό διού άτ' τό Παριόσι, άφοφ προηγουμένως έκανε όσο ότι σέ ένα χρόνο ακριβώς, την ώρα τού ήμισοβασίλειματος, θα πινάζαν τά μυαλά τους στον άέρα.

» Άρχισαν νά ταξιδεύουν... Άέσωμα όμως τό βάρος τής ζωής τους γινιρε έλαγοότερο. Στην άρχή άντικρύζοντας κανοήσεις πόλεις και κανοήγια τοπία, και νοιώθοντας μία άγνωστη σαναηση, νόμιζαν πώς ή σαναησις αϊτή φορίλετο στο ότι έβλεπαν τά μερή έκείνα γιά τελευταία φορά, άφοφ έλειπ' από λίγο καιρό, θα πεθάναν..

Κοιτάζομα άτ' την ένρόπη ταξιδεύσαν πρós την Άνατολή. Η Ίνδια τούς είδε κάτω άτ' τούς πόλους των ναών της και άνάμεσα στα γυγαντινά καλάμα τής ζούγκλας της. Στην Βαταβία ήξισαν μέσα σέ πήσιους όπου τά πόδια τους χωνότοσαν μέσα στα λουλούδια και όπου τό φως τούς έφτανε άνάμεσα από πέταλα όφονου. Έμφέλιξαν μεθιομίομα από άγνωστα άρώματα.

Μά δέν τοιόδοσαν νά όμολογήσουν τή μεθή τους και ταξιδεύσαν όλοένα με μάτια άκόρταγια γιά κανοήγια θεάματα.

Η έπέτιος τής άναχωρήσεώς τους τούς βροχε στο Τόκιο. Ένας τρώσιος άπεριόρητος τους κινήε, τον όποιο ή περιγραφή τους έκανε νά μη όμολογούν ό ένας στον άλλον.

Όπως ελεαν σαναμνήσει, δέν έκανε κανέναν ύπανιμομο γιά τόν όρσο τους. Τό πρσί τής ήμέρας αϊτής κινήταξαν κι' ό διού περιόλιτο και κρημά ό ένας άτ' τόν άλλον τά πιστόμα τους..

Κατά τό μεσημέρι, μελαγχολικοί και γενοκοί, άποράσιαν νά κάνομα ένα περίοτο με τή βάρκα. Στην άρχή κωπηλατούσε ή Μαϊύ. Έπειτα άφρασαν τά κνήματα νά τούς παρασύρουν και άφονοι κι' ό διού, άποφρίγγαν νά σαναητήσουν ό ένας τά βλεμάτα τού άλλου..

Έξαφνα, καθώς έγύριζαν στην όθη, βλέποντας γεμάτο άγονία τόν ήλιο νά πλησιάζη όλοένα τους και σαναηώσιος ή θάλασσα πλημμύρισε τή βάρκα.

Μία σανίδα ελεε φύγει και τό νερό έπληανε τόρα άφρομα μέσα. Η κι' Ξυρταϊύ έννοισησε τή θάλασσα νά σκεπάζη και έχασε τής αισθήσιος τής.

Όταν συνήλε βροζοκότεν σέ μία βύλλα τής άσορηαλιάς, Ξαπλώμενη σ' ένα κρηβάτι. Άτ' τό άνοιχτό παράθυρο φαινόταν ό ήλιος, ό όποιος έκείνη τή στιγμή άκριβώς βασίλευε. Ομοιήθηκε άέσωμα τόν όρσο τής και άνορηθίθηκε με φρίκη.

Ο Φάβιος βροζοκότεν στο πλά τής και την ένότιάζε με άγάτη. Τού έπασσε άέσωμα τά χέρια και τόν έρώτησε :

— Έσείε με σόσατε, φίλε μου..

Ο Φάβιος τής έκανε ένα νόημα καταρατικόδ. Τότε ή κι' Ξυρταϊύ Ξεπασσε σέ λογιμομο.

— Ω! καιέ μου Φάβιε, φώναξε, πού είμα έντυχισημένη... Ω, τό άνοησία ήταν αϊτή πού θέλαμα νά πεθάνοιμα !.. Πώς μπούσε κανείς νά πεθάνη, όταν νοιώθει τόν έαυτό τον τόσο πώ, τόσο γεμάτο ζωή, και όταν άγαπά, όπως άγαπά τόρα έγώ... Ναι, άγαπά ό σένα, Φάβιε... Πέξ μοσ' έσοθ δά άποτονηρήσομα...
— Όχι... όχι... άγάτη μου... γιατί σ' αγαπά κι' έγώ...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΙΑΝΤΡΑΚ

ΟΥΤΕ ΖΟΓΡΑΦΙΣΤΟΣ !..

Κάποιος έπισκέπτης πήγε μία μέρα στο έργαστήριό τού Ζογράφου Λεπουσέν και άόρισε νά έξετάξη τής εικόνας του. Άτ' όλα όμως τά έργα πού ήταν έκτεθειμένα έκει δέν τού άρεσε μία εικόνα τού παριστανε τό μετρηριο τού γίαιου.

— Βλέπω, είπε στο Ζογράφο, ότι ό γάμος δέν είνε καλός ούτε... Ζογραφοιστός !..

Στην άρχή κωπηλατούσε ή Μαϊύ..